

WS

10

ตุลาคม

สัปดาห์ที่ 27

เทศกาลธรรมดา

สดด 117:1,2

ทำวัตรสัปดาห์ที่ 3

บทอ่านที่ 1

กถ 2:1-2,7-14

พี่น้อง ลิสปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มอีกพร้อมกับบารนาบัส และพาติดีสไปด้วย ข้าพเจ้าไปตามที่พระเจ้าทรงเปิดเผย ซึ่งแจ้งให้บรรดาพี่น้องที่นั่นรู้ข่าวดีที่ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างศาสนา เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นการส่วนตัว เพื่อข้าพเจ้าจะไม่วังโดยไร้ประโยชน์

ยิ่งกว่านั้น บุคคลสำคัญเหล่านี้เห็นว่าข้าพเจ้าได้รับมอบหน้าที่ให้ประกาศข่าวดีแก่ผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบหน้าที่ให้ประกาศแก่ผู้ที่เข้าสู่หนัดแล้ว เพราะพระเจ้าผู้ทรงบันดาลให้เปโตรเป็นธรรมทูตไปพบผู้ที่เข้าสู่หนัดแล้ว ก็ทรงบันดาลให้ข้าพเจ้าไปพบคนต่างศาสนาเช่นเดียวกัน ดังนั้น เมื่อยากอบ เควาสและยอห์น ซึ่งได้รับความนับถือว่าเป็นหลัก รู้เรื่องพระพรหมทานที่พระเจ้าประทานแก่ข้าพเจ้า แล้วก็จับมือกับข้าพเจ้าและบารนาบัส แสดงความเป็นเพื่อนร่วมงานกัน ตกลงกันว่า เราจะไปพบคนต่างศาสนา ส่วนพวกเขาจะไปพบผู้เข้าสู่หนัดแล้ว เขาเหล่านี้ขอเพียงแต่ไม่ให้เราล้มคนยากจน คำขอนี้เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาจะทำอยู่แล้ว

เมื่อเควาสมาที่เมืองอันติโอก ข้าพเจ้าคัดค้านเขาซึ่ง ๆ หน้าเพราะเขาเป็นฝ่ายผิด เพราะก่อนที่คนของยากอบจะมา เควาสกินอาหารร่วมกับคนต่างชาติ แต่ครั้งพวกนั้นมา เขาก็ปลีกตัวและแยกออกมาเพราะกลัวพวกที่เข้าสู่หนัด ชาวยิวคนอื่นจึงสร้างทำตามเขาบ้าง แม้กระทั่งบารนาบัสเองก็หลงสร้างทำตามพวกเขาไปด้วย

เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาเหล่านั้นประพฤติตนไม่ถูกต้องตามความหมายแท้จริงของข่าวดี ข้าพเจ้าพูดกับเควาสต่อหน้าทุกคนว่า “ท่านเป็นชาวยิว ยังประพฤติตนอย่างคนต่างชาติ มิใช่ออย่างชาวยิว แล้วเหตุใดท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตนอย่างชาวยิวเล่า

พระวรสาร

ลก 11:1-4

วันหนึ่ง พระเยซูเจ้าทรงอธิษฐานภาวนาอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่ง เมื่อทรงอธิษฐานจบแล้ว ศิษย์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “พระเจ้าข้า โปรดสอนเราให้อธิษฐานภาวนาเหมือนกับที่ยอห์นสอนศิษย์ของเขาเถิด”

พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐานภาวนา จงพูดว่า ‘ข้าแต่พระบิดา พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ พระอาณาจักรจงมาถึง โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายทุกคน

โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย เหมือนข้าพเจ้าทั้งหลายให้อภัยแก่ผู้อื่น โปรดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายไม่ให้ตกเป็นเหยื่อของการประจญ”

ข้อคิด

บรรดาสาวกมีประสบการณ์ว่าพระเยซูเจ้าทรงภาวนาบ่อย ๆ และสม่ำเสมอ จึงขอพระองค์ สอนให้รู้จักภาวนา พระองค์จึงสอนพวกเขาให้สวดภาวนาบทข้าแต่พระบิดา ซึ่งมีแนวทางไว้ 5 ประการคือ ขอให้พระนามพระเจ้าได้รับการสรรเสริญ ให้พระองค์เสด็จมาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ ให้มีอาหารประจำวันพอเพียง ให้พระองค์อภัยโทษแก่เราและอย่าให้ถูกผจญเกินกำลัง

ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดให้ลูกมิใช่เพียงภาวนาบทข้าแต่พระบิดานี้บ่อย ๆ เท่านั้น แต่นำไปปฏิบัติให้เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันด้วย

วันที่ 10 ตุลาคม 2555

ลก.11.1-4

การรู้จักคุณาหรือพระลักษณะของพระเจ้าเผยแสดงถึงการ
ตระหนักถึงการประทับอยู่ของพระเยซูเจ้า

พระเยซูเจ้าทรงเรียกพระเจ้าว้า “พ่อ” วิธีเรียกพระเจ้าเช่นนี้เป็น
ลักษณะพิเศษของพระเยซูเจ้า ไม่เหมือนกับชาวยิวทั่วไป. (มก 14.36)

แต่ดูเหมือนนักบุญเปาโล ซึ่งเป็นยิวและฟาริสีที่เคร่งครัดที่
เบียดเบียนคริสตชนก่อนที่จะท่านกลับใจ. เคยใช้คำนี้เพื่อแสดงความเป็น
บุตรในความสัมพันธ์กับพระบิดาเมื่อท่านเขียนใน รม.8.15. “ท่านทั้งหลาย
เป็นบุตรลงมาในดวงใจของเรา พระจิตผู้ตรัสด้วยเสียงอันดังว่า “อับบา
พ่อเจ้า”

ถ้าพระเจ้าทรงครองราชย์เหนือสิ่งทั้งมวล เราทั้งหมดก็ควร
ติดตามพระประสงค์อันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า เมื่อเราพูดว่า “ขอพระนาม
ของพระองค์จงเป็นที่สักการะ” วลีที่ว่า “ขอพระอาณาจักรจงมาถึง”
เป็นคำร้องขอความช่วยเหลือจากส่วนลึกที่สุดภายในตัวเราที่ทำงานของ
พระเจ้าอย่างจริงจังและด้วยความซื่อสัตย์

การทำงานเพื่อพระอาณาจักรของพระเจ้า ต้องปล่อยให้พระเจ้ามี
ส่วนร่วม. เราต้องปล่อยให้ตัวเรามีที่ว่าง มีแต่พระเยซูเจ้า. ความหมายของ
“การช่วย” เป็นความลงใจที่เยียหยันเมื่อเราละทิ้งพระเจ้า และเรา
รับทำงานประจำวันด้วยตัวเราเองต่อไป (รวมทั้งมุมมองด้านเศรษฐกิจ
การเมืองของชีวิตของเรา) นี่เท่ากับเราลบล้างทั้งหมดด้วยการพึ่งอำนาจ

มนุษย์ เราอย่าเป็นเช่นนั้นเลย ขอให้พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่แท้จริงของ
เราเถิด